

Kedves xxxxxxxx Gyülekezet vénei!

Szeretnék pár dolgot elmondani Nektek, ami a szívemet nyomja, amit kifogásolok. Még régen találkoztam a HÉV-en xxxxxx.-sal, aki kérdezett mi újság velem, és mi lesz így a kiváltságommal, mondta, hogy jó lenne valamikor elbeszélgetni. Azután xxxxx bácsi keresett meg telefonon, azzal, hogy valamikor jó lenne beszélünk.

Igen, tényleg jó lett volna elbeszélgetni, de ez a beszélgetés éveket késett. Akkor, amikor anyagilag a végét jártuk, nem találtam munkát, amikor az autóval balesetünk volt, amikor a férjem megcsalt, amikor a nagyobbik lányom (A) öngyilkos próbált lenni, és amikor a kisebbik (V) több mint egy hétig kórházban volt, egy ideig lélegeztetőgépen... Akkor jó lett volna, ha valaki beszélget velem és biztat, erőt ad. Akkor nagyon sokat jelentett volna ez a beszélgetés. Most már talpra álltam, nehezen, de sikerült. Javarást egyedül, és csak az én teremő Atyám állt mellettem... Senki más. Azt hiszem az, hogy nem járok gyülekezetbe már több éve (saját elhatározásomból) az jelzés értékű és nem azt jelenti, hogy lenne miről beszélgetnünk, bár annál udvariasabb vagyok, hogy ezt valakinek a fejéhez vágjam.

Először is előre bocsátanám, hogy nagyon hálás vagyok azért, amit a Bibliáról tanultam tőletek, de kemény leckéket kaptam, és persze sok jó tanácsot. Valahogy mindig, mindenki tudta, hogy mit, hogyan kellene csinálnom, mindenki meg tudta nekem mondani a frankót. Pl: amikor már munkát találtam: „ez nem jó munkahely ott kell hagyni!” Amikor a nagylányom elkezdett az egyik kislánnyal xxxxxx-el barátkozni: „zsák a feltját megtalálta... „és ezt szemtől szemben.

És erről a „barátságról”: Jóformán egy kisgenerációnyi különbség volt köztük, a „A” még gyerek volt, a xxxxx már felnőtt nő. Rajta keresztül keveredett bele egy kábítószeres társaságba, szerencsére azóta kiszállt ebből az egészből.

Más... Ezzel a lánnyal együtt jártak a Hajógyári Szigetre discoba, -én mivel ismertem az anyukát nem kontroláltam ezt a kis barátnőt gondolván Jehova tanúja az anyja, mi baj lehet ebből? Aztán egyszer amikor „A” kiment a disco elé behúzták egy kocsi, nem kapott segítséget... Éljen a testvéri szeretet. Sok olyan dolog van, amiről remélhetőleg Ti vének nem is tudtok, mert ha igen... A gyülekezetből többen, ugyanúgy karácsonyoznak, ünnepelnek, vagy az iskolában zászlót visznek, parázna kapcsolatba bonyolódnak, ahogy bárki más. Ugyanakkor a másikat megszólják. Ugye tudjátok kikről van szó? És ha Ti ezeket látjátok és hagyjátok, hát jól van így?

Hogy is mondta Jézus? „arról ismernek meg, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretet van köztetek” Itt nem a szeretetet tapasztaltam meg, hanem határtalan képmutatást. (Tisztelet a néhány kivételnek, aki valóban éli a hitét.) Amikor mást tanítunk és másként élünk, közben persze letudhatjuk azzal, hogy ez lelkiismereti kérdés. Az is szörnyű, hogy ezt nekem, egy újonnan érkezettnek kell elmondanom.

És azt se felejtjük el, hogy az élet nem tiszta fekete-fehér, azt hiszem ezt a pszichológiában hasításnak hívják (amikor csak a jó és a rossz van, kettő között semmi).

Álljon itt a mi példánk, hogy több ilyen ne legyen:

Az én nagyobbik kislányom 12-13 évesen került a gyülekezetbe, pont a legnehezebb korban, tele étellel, kíváncsisággal. Gyorsan a fejébe sújkoltuk, hogy mit nem szabad, mert az ördögtől van... Aztán amikor először járt egy fiúval, -igaz testiség nélkül-, de komolyan vette azt a kapcsolatot, úgy érezte, hogy most már gonosz és nincs helye Jehova mellett. Amikor pedig ez a fiú úgy döntött, hogy vége, az én lányom elkeseredett, és megpróbált öngyilkos lenni. Mert annyira rossznak ítélte magát, hogy menthetetlen. Abból amit tanult erre következtetett. Pedig hány olyan van a gyülekezetben, aki -megkeresztelt tanúként- igen csak gonosz, vagy parázna vagy bármilyen tettet vitt véghez és mégis ott van..., de ez sem az én dolgom.

Amikor gyógyszer-mérgezéssel kórházba került, és pont anyám lakásában laktunk Pesten tanácsot kaptam arra vonatkozóan, hogy ha lehet ne ápoljak vele kapcsolatot, mert asztrológiával és ilyesmivel foglalkozik. Arra vonatkozóan viszont, hogy ha beteg a gyermekem, akkor kire bízom

nem kaptam útmutatást. Pedig sajnos előfordul, a munkából viszont nem lehet kiesnem, így csak anyám maradt, aki legalább néha hajlandó vállalni a gyerekefelügyeletet.

És mindezek megkoronázásaként történtek „A” a fentebb leírt dolgok, amik miatt évekre elvesztette a talajt a lába alól. Szerencsére ezen is túl léptünk.

Nem tudom a „V”-nél miként jelenik meg ennek a pár évnek a hatása, remélem nem sérült helyrehozhatatlanul, és nem jelentkezik úgy, mint az „A”-nál. Isten legyen hozzám irgalmas, mert hatalmas hibákat követtem el, amikor közétek vittem Őket.

Ami az egészben a legborzalmasabb, én szinte semmit sem vettem észre abból, hogy a lányom szinte felnőtt. Ahogy azt sem, hogy a férjem egyedül maradt és mással igyekszik mulatni az idejét. Én elvoltam a saját világomban, csak a Bibliával, a gyülekezettel és az igazsággal töltöttem az időmet, ami persze dicséretes, de Isten társnak adott minket egymásnak, családnak, ahol eltéphetetlen kell, hogy legyen a szeretet köteleke. Persze itthon is elláttam a feladataimat, de ennyi. Nem voltam partner az Ő életükben. Ez sem volt jó így.

Amikor 2010. októberében szóltam, hogy szeretnék keresztelkedni, valamiért nem volt rá idő (talán a gyülekezet szétválásának megszervezése miatt), hogy a kérdésekkel megkeressenek a vének. Így utólag hálás vagyok érte.

Ez sem egyértelmű számomra... Mi alapján döntitek el, hogy ki keresztelkedhet, és ki nem? Vajon Jézus is volt akit elküldött és nem keresztelt meg? Ír erről valamit a Biblia? De ez maradjon költői kérdés. Már nem akarok rá válszt kapni!

A tizenéves gyerekeket hamarabb és gyorsabban keresztelitek meg, mint a határozott elképzelésekkel, célokkal rendelkező felnőtteket.

Így azt hiszem a kiváltságomról, hogy kereszteletlen hírnök legyek le kell mondanom.

Ami azonban fontos, Istent sosem hagytam el -mióta az eszemet tudom. Most sem. Isten nem egyenlő a Vezetőttestülettel és a gyülekezettel. És így az elmúlt évek (majd 40 év) távlatából azt gondolom Isten magához vonzza a szelídeket, nem pedig egy valláshoz, vallási csoporthoz, hiszen Jézus sem hagyott ránk vallást.

De remélem, hogy pozitív meglepetésként találkozunk az Új Világban. Én továbbra is igyekszem embernek megmaradni a nehéz időszak ellenére is, és igyekszem senkit nem bántani, tisztességesen, becsületesen élni, nevelni gyermekeimet, dolgozni, jó feleségnek lenni. Van mit bepótolnom, hiszen a legnehezebb időszakban hagytam Őket „magukra”.

Aztán majd meglátjuk mi lesz. Abban biztos vagyok, hogy a Teremtő igazságos, Ő ismer engem, ismeri a tetteimet, gondolataimat, de nem csak engem, hanem mindnyájunkét. Majd Ő eldönti ki méltó.

Mindenesetre most már értem a mamámat, aki apácának készült, és amikor beelátott az ott folyó dolgokba, már a felszentelés előtt állt, de azt mondta, hogy otthagyja a rendet, mert inkább lesz itt kint jó, mint ott bent rossz.

Ui: Menet közben eladtuk a házat, már nem lakunk Gödöllőn. Kérlek Titeket az adatvédelmi törvény értelmében legyetek szívesek minden rólam -esetleg családomról- szóló információt, feljegyzést, mely birtokokban van haladéktalanul megsemmisíteni.

Üdvözlettel:

Voil'a

Bp, 2014.02.10.